

KINEK DALOLTAM

Míg gyermekkézzel lantom nyaggatám,
Volt egy hűséges hallgatóm: apám.

Majd felsírt égő dalaim zenéje
S egy drága szív vágyban hajolt feléje.

Megértő lélek is, néhány, akadt,
Méltányolá a zengő húrokat.

Sőt később - s későn - párszor, lelkesült

Közönség, zúgó tapssal is becsült.

De mindez elmúlt. És én itt maradtam
Rideg magányban, búsan, egymagamban.

Dalomra többé senki sem figyel,
Visszhangtalan s árván enyészik el.

Mindent halló nagy Isten, alkotóm,
Te vagy ma már egyetlen hallgatóm.